

Ebben van tehát szerintem a népkultúra értékelésének igazi magva és a népkultúra további szerepének, sőt győzelemrevitelének indító oka. A népkultúra jövőjére nyilván nem a gyöngyösbokréta, hanem *Bartók* és *Kodály* példája ad mintát. Miben áll a bartóki-kodályi életmű lényege? Abban, hogy a népkultúra hagyományos ízlését, a magyar vérmérséklet, ritmus és pentatónia népből megőrzött tradícióját emelték a magas zeneművészet alkotás módján, az európai zenekultúra alkotási fokán klasszikus, a magyarság nemzeti géniuszt legtokéletesebben kifejező művékké.

Ez a példa adhat lelkesedést a magyar népkultúra híveinek, hogy a primitív magyar folklorisztikus műveltségéből még lehet teremteni az új magyar közösségi kultúrát, a homogén magyar közkultúrát, — amely többé már nem magas és nem mély; nem polgári és nem népi, hanem egyetemes magyar műveltség — az osztálytalan társadalmat előkészítő osztálytalan műveltséget.

PÉTER LÁSZLÓ

EST

a testet fáradás köti
vetkőzi már a lélek
az ernyedő nap nyúgeit
s mint mézzel rakott méhek

a terhet gyöngye szárnyukon
az enyhüést úgy őrzi
ezernyi finom szálú nyom
siet körésszövödni

töretlen ép valód köré
mit árulás sem ejt meg
idő nem öl, nem old föl és
nem rejt magába rejtek

hiába is taszítalak
szakítva ejtve árnyad
új fényre áslak és riadt
hitembe visszaváltlak

és izmosodni kezd mohón
a szó ha téged érez
és termő csönddé alkotó
békévé szűrt erőm lesz

s az ősz fanyar alázatát
is osztom át a multon
köddé fakulton álmon át
már fél halálba hulltan.

ZALA MÁRIA

JULIUS

Sisteregve forr a bőröm,
húz a tűz, a hő taszít,
fojt a pára. Át a gőzön
mégse hajlok, büszke híd

nem leszek ma. Lázban ázva
zsibbadok s. az öntudat
felloccsol ha ájulásba
fulladok. Hideg kutat

permetezz alélt magamra
éberítő értelem!
Feldereng amint tapintva
érverését izlelem

nap tüzének, tűz ízében
tél fagyát s a szél kemény
borzolását újraérzem,
jégvesszőket oszt a dél.

ZALA MÁRIA

ANNA KOVALCZE

Tegnap, mikor Anninak írni akartam,
eszembe jutottál édesanyám, jaj,
eszembe jutott a neved, te is Anna
vagy, édesapám szemefénye, anyácskám.
Bár nem te tanítottál meg e nyelvre,
figyeld a fiad dadogó szavait és
hallgasd türelemmel az égi hazában,
hol nincs magyar és nincs morya: csak ember.
Már nem tipegek, mint egykor, öledben,
de kellene néha a símogatásod,
Szoknyádba fogódzni szeretne fiad.

Húsz éve halott vagy, Anna Kovalcze,
Húsz éve emészti apámat a téboly,
Még él az apám, pedig árva vagyok már:
nincs otthonom és haza, nincs hova menjek.
Lásd, így vagyok én, ki talán sose látom
a Morya vizét: s magyarul dadogok csak:
így várom az ősz, a tavaszt s a halált is.
De áldalak édesanyám, hogy a véred,
a lomha cseh vér a Dunához elűzött
S útjába kerültél édesapámnak.

VÉGH GYÖRGY